

V CHALOUPCE U LESA VI.

Stáda, 03 Á-jen 2007

Chalupa tou dobou byla u¾ dva roky neobývaná. Na dvanácti místech do ní teklo. Páda byla plná sena. Zaátky byly náročné, ale radostné zároveň. Narychlo se udaly palandy, aby bylo kde spát (postele se slavníky po Nmcích používat nechtli), vymetl se komín, zprovoznila se kamna a začalo se hospodařit.

Tatínkova maminka chalupu dokázala vdechnout útulnost, vude mo¾ná nakupovala památní hrny, hezký nábytek, malovanou ská - tím vím se doplnil nábytek po pávodních obyvatelích, který nestihli z prázdné chalupy zloži ukrást. K chalupě také patila velká louka. Tehdy, pokud lov k nechtli odevzdávat naturálie, jako vejce, mléko, máslo a podobně, tak musel louku pronajmout zemědělskému družstvu. Jeť i já ze svého dětství si pamatuji, že se občas stala pastvou pro jalovice. Ale v padesátých a šedesátých letech to bylo naprosto pravidelné a krávy se tu pásly v podstatě každoročně. To ale nijak nevadilo, tatínkovy rodiče vesele chalupili, chaloup zvelebovali k obrazu svému a užívali si všech radostí, které jim krásná okolní příroda skýtala. Cesta tatínkovy rodiny do Krkonoš; tedy byla místy kostrbatá, místy dobrodružná, místy zdánlivě beznadějná, ale přece jen se podařilo z ní nesejít, a tak po letech jsem na ni byla přivedena i já a nyní i moje dcerka. Jsme tak u¾ třetí a čtvrtá generace naší rodiny, která po téhle cestě kráčí a používá všechny chalupácké radosti i strasti tak, jak je osud a hory přináší. Valerie